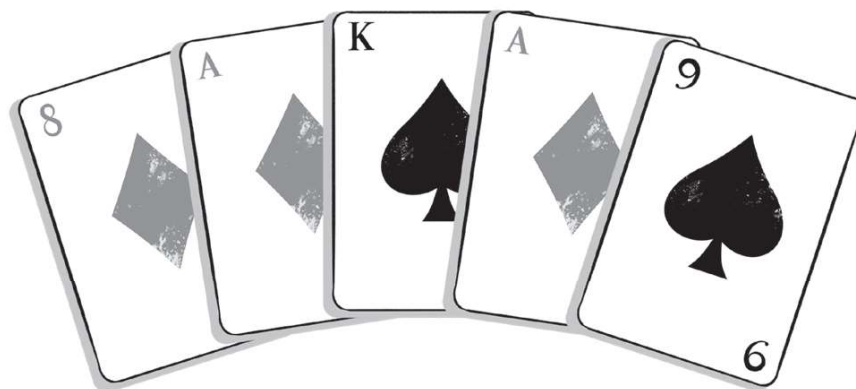

1 |

Leila Vernon nu a locuit dintotdeauna în Mineral Wells. De fapt, numele ei nu fusese întotdeauna Leila Vernon. Când stătea la Casa de copii a Mamei Margaret, numele de familie al Leilei era *Doe*¹.

Doe nu era un nume care îi fusese dat de familia sa – *Doe* era numele Leilei pentru că nimeni nu știa cine era familia ei. Când Mama Margaret a găsit-o pe Leila, pe bilețelul din coșul ei erau trecute doar

¹ Doe este un nume de familie generic, folosit pentru persoane a căror identitate este necunoscută, de regulă cu prenumele Jane (pentru femei) ori John (pentru bărbați). (N. tr.)

prenumele și ziua ei de naștere. Leila nu a lăsat nicio dată acest lucru să o demoralizeze. La drept vorbind, se străduia mai mult decât celelalte fete să mențină o atitudine pozitivă, chiar și atunci când ele se purtau cu ea de parcă nu ar fi valorat nici doi bani.

Așa se face că, într-o după-amiază, când mai multe fete de la Casa de copii a Mamei Margaret o târau pe Leila Doe în josul coridorului, spre biroul Mamei Margaret, Leila a izbucnit într-un râs zgomotos și furtunos. „Ha-ha-ha!” a țipat ea în timp ce o pișcau de brațe. „Mă gâdilă!”

Leila nu se simțea *într-adevăr* gâdilată de ciupiturile fetelor răutăcioase, dar se gândea că poate un adult îi va auzi țipetele și o să intervină. Nu era nevoie să fie clarvăzătoare ca să își dea seama ce aveau de gând fetele, din moment ce o încuiau în cel mai întunecat dulap din tot orfelinatul cel puțin o dată pe săptămână. Totul pentru că cea mai înaltă fată din grup hotărâse că nu îi plăcea faptul că Leila zâmbea mereu și era voioasă.

Fata înaltă voia ca Leila să fie la fel de nefericită ca ea. Ca atare, ea și prietenele ei făceau tot ce puteau să o chinuie cu orice prilej. Leila se lupta cu fiecare suflare să nu le arate cât de tare o răneau, în special în acea după-amiază, când un grup de magicieni în

carne și oase din orașul Mineral Wells urmau să țină un spectacol pentru toți copiii. Leila aștepta cu nerăbdare spectacolul de săptămâni bune.

— Hai, fetelor! a spus Leila cu un zâmbet forțat. Să mergem toate în sala de recreere. Probabil că ne așteaptă toată lumea. S-ar putea să fie chiar și fursecuri!

Singurul răspuns pe care l-a primit a fost un ecou batjocoritor al ultimelor ei vorbe.

— „S-ar putea să fie chiar și fursecuri!“ a repetat zeflemitor fata înaltă.

Celelalte au râs ascuțit și crud.

Leila și-a înfipt călcâiele în linoleum, în timp ce gașca o târa către biroul Mamei Margaret. Dar împreună, fetele erau prea puternice. Tălpile pantofilor ei au lăsat urme negre de-a lungul podelei cu pătrate gri. Cea mai înaltă fată a trântit ușa de perete, iar celelalte au smucit-o pe Leila înspre ușa cunoscută a dulapului. Au aruncat-o în dulap și au închis ușa cu zgomot, înecând privirea Leilei în întuneric. Leila a auzit încuietoearea de partea cealaltă.

— Bine, gata cu gluma, dați-mi drumul! a implorat Leila, lovind în ușă. Nu vreți să vedeți magicienii?

— Sigur că vrem! a strigat una dintre fete prin lemnul gros. Într-acolo ne îndreptăm *noi* chiar acum.

— Vino cu noi... dacă poți! a strigat alta.

Râsetele lor semănau cu croncănitul ciorilor care răsuna adesea deasupra locului de joacă de afară. Pașii fetelor se auzeau din ce în ce mai puțin pe măsură ce se îndepărtau alergând.

Leila știa ce o să se întâmple când o să apese clanța, dar – mereu plină de speranță – a încercat-o oricum.

Era încuiată. Și ea era singură. Din nou.

Leila și-a rotit capul într-o parte și-n alta, dar era așa o beznă, că ochii ei nu au înregistrat nicio mișcare. Inima îi bubuia ca de fiecare dată când fetele o

încuiau aici. Mirosul acru al pereților umezi din lemn îi înțepa nasul.

Știa că unui adult îi lua o oră sau mai bine să o găsească făcută ghem de frică în colțul dulapului. Iar când o și găseau, o certau de parcă s-ar fi închis ea singură în biroul directoarei.

Ca să se liniștească, Leila s-a imaginat ca o fată frumoasă care era parte din spectacolul de magie de la parter: închisă dinadins într-un cufăr pe scenă, uimind apoi publicul cu dispariția sa fără urmă, cu o străfulgerare, un bubuit și un *vâââââj!*

Trupul i s-a încordat de frustrare. Spectacolul de magie era singurul lucru la care visase în ultima vreme. Voia să vadă porumbei albi zburând din sacourile elegante ale magicienilor, buchete de flori care apar din senin, cărți de joc plutind în aer...

Leila hotărî că *nu* le va permite acelor fete să strice asta pentru ea. Pentru prima oară, le va înfrunta, *chiar* le va înfrunta. Dar înainte să poată face asta, trebuia să găsească o cale să evadeze.

Leila a pipăit în întuneric, împingând cu degetul gaura cheii. Poate că era o cale să o descuie de dinăuntru. Leila nu mai spărsese niciodată o încuietore, dar citise despre eroi care o făceau în povești. Mai întâi, avea nevoie de niște unelte. Și-a scos agrafa din păr

și a înfîpt-o în gaura cheii. A rotit-o înainte și înapoi. Înăuntru, unealta a ajuns la știfturi. Le-a auzit făcând *clic*. Dar, fără o a doua agrafă, nu putea să le prindă și să învârtă mecanismul încuietorii.

Nu avea o agrafă în plus. Dar se afla înăuntru du-lapului din *biroul* Mamei Margaret. Și-a trecut degetele pe podea, inima bătându-i iute când a găsit o agrafă de birou singuratică. Norocul era de partea ei!

A desfăcut agrafa. A introdus vârful în gaura cheii și l-a mișcat, punând tensiune pe butuc, pe dibuite, ca să cedeze. Pinii au făcut *clic* în butuc, dar tot alunecau.

De la etajul de jos s-au auzit urale înfundate. Spectacolul începuse.

— Nu, nu, nu! a șoptit Leila pentru sine.

În mintea ei, și-a imaginat grupul de magicieni stând pe scenă, scoțând iepuri din pălării, preschim-bând biluțe de sticlă în perle, făcând să leviteze scaune și fluturând peste umeri pelerine din mătase neagră. Avea nevoie de câteva amintiri magice ca să reziste în următoarele câteva luni cu un zâmbet pe față.

Cu cât se grăbea mai tare, cu atât era mai greu să manevreze agrafele în broască. Minutele treceau și părea că nu avea să scape niciodată. Leila era cât pe ce să arunce uneltele pe jos de frustrare, când a simțit un *clic* pregnant, iar ușa s-a deschis cu un pocnet. A

bătut entuziasmată cu picioarele în podea, sărbătorind cu un dans.

În capul scărilor, o voce a răsunat de jos:

— Iar acum, ultimul nostru număr...

Sunetul aplauzelor a devenit mai puternic în timp ce Leila s-a avântat până la jumătatea scărilor, apoi s-a oprit. În camera de recreere, câteva rânduri de scaune erau aranjate în jurul unei scene pe care stătea un bărbat distins în costum negru cu joben. O pelerină neagră îi cădea de pe umeri, iar când mișca brațele, căptușeaua de mătase roșie îi făcea Leilei cu ochiul. Părul creț al bărbatului era de un alb pur, și o mustață neagră, dreaptă îi zâmbea șiret de deasupra buzelor. Leila s-a trântit pe treapta din mijloc și l-a privit pe bărbatul cu păr alb cârlionțat printre barele subțiri ale balustradei.

Tu știi deja cine e bărbatul cu păr alb cârlionțat... dar Leila nu știa. Acesta era momentul când îl vedea pe domnul Vernon pentru prima oară, iar vederea lui i-a tăiat răsuflarea. Îți amintești când l-a întâlnit Carter pe domnul Vernon pentru prima oară? Era noaptea în care Carter ajunsese în Mineral Wells. Coborâse de la depoul de trenuri ca să se amestece prin mulțimea de la circul lui Bosso. Îndemânarea domnului Vernon – felul în care întorcea două monede iar și iar printre degete – l-a lăsat pe Carter cu gura căscată.

Acum, în timp ce Leila privea cum cele două ajutoare ale aceluiasi bărbat îl legau strâns de un scaun din metal, ea a simțit ceva chiar mai profund decât simțise Carter. Era convinsă că scăpase din dulapul de la etaj pentru ca soarta să-i permită să-l vadă pe acest bărbat.

Fețele ajutoarelor de pe scenă erau acoperite cu un material elastic negru și subțire. Mai întâi au prins cu cătușe gleznele bărbatului de picioarele scaunului. Apoi, cu un lanț lung, l-au legat de spătarul scaunului, astfel încât brațele să-i fie lipite de corp. Orfanii din public au exclamat uimiți, în timp ce ajutoarele au prins capetele lanțului cu un lacăt zdravăn, care îi atârna în mijlocul pieptului. Când au tras un sac de mușama peste capul bărbatului, mai mulți copii au țipat de teamă.

Mama Margaret s-a ridicat și a fluturat din mâini.

— Domnul Vernon este un profesionist! a spus ea. Nu vă alarmați!

De sub sac s-a auzit vocea bărbatului.

— Ba să vă alarmați! a corectat-o el. Fiindcă, dacă nu mă voi elibera până la finalul acestui minut, voi rămâne fără oxigen.

Mama Margaret s-a așezat înapoi pe scaun încurcată, ca și cum s-ar fi gândit că făcuse o greșeală

invitându-l pe acest bărbat să-și dea probabil duhul în fața copiilor ei.

Leila se ținea strâns de bare, privind printre ele ca printre zăbrelele unei cuști. Cele două ajutoare au ridicat un cearșaf alb, înfășurându-l apoi cu totul pe domnul Vernon în el. Cearșaful îl acoperea din cap până-n picioare. Unul dintre ajutoare a adus o clepsidră mare, apoi a așezat-o pe podea, astfel încât toată lumea să poată vedea cum se scurge nisipul, secundă după secundă după secundă.

Leila și-a ținut răsuflarea. Silueta de sub cearșaf se scutura și se zvârcolea. Clinchetul lanțurilor legate răsuna în toată încăperea. N-a putut să nu se gândească la ea însăși, blocată în dulapul de la etaj cu câteva minute înainte.

În timp ce ultimele grăunțe se scurgeau la baza clepsidrei, copiii au scandat:

— *Cinci! Patru! Trei! Doi! Unu!*

Silueta de sub cearșaf a rămas nemișcată. Au trecut câteva secunde. Publicul s-a ridicat rînd pe rînd, cu gurile căscate, întrebându-se dacă asta era parte din spectacol.

Leila a strigat:

— Scoateți-i sacul! Să-l ajute cineva!